

Arrest

nr. 148 104 van 18 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 16 maart 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 maart 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. DECLERCQ, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 8 september 2014 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 2 maart 2015 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

*“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN*

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de

aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 8.09.2014 werd ingediend door:

(..)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een aanslagbiljet personenbelasting (inkomsten jaar 2012 — aanslagjaar 2013) voor.

Echter, de voorgelegde gegevens hebben betrekking op het jaar 2012, en zijn bijgevolg onvoldoende recent. Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentie persoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis, §§ 1 en 2, 1° en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3.2. van de gezinsherenigingsrichtlijn 2004/38/EG en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen juncto de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"Eerste onderdeel: schending van het aangevoerde middel, doordat de overheid geen gegevens heeft opgevraagd teneinde een correct beeld te krijgen van de inkomsten van het gezin waarbij verzoekster zich wenste te vervoegen.

De aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 40ter werd afgewezen met volgende motivering:

"Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een aanslagbiljet personenbelasting (inkomstenjaar 2012 – aanslagjaar 2013) voor.

Echter, de voorgelegde gegevens hebben betrekking op het jaar 2012, en zijn bijgevolg onvoldoende recent. Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013). "

Verzoeker vormt een gezin met de heer Didier (..), met Belgische nationaliteit. De heer (..) is zelfstandig. Hij is ingeschreven in de KBO als natuurlijke persoon.

Bij de aanvraag werd het aanslagbiljet personenbelasting voor inkomstenjaar 2012 gevoegd. Het aanslagbiljet voor inkomstenjaar 2013 kon dhr. (..) (nog) niet voorleggen, daar hij dit document nog niet gekregen heeft, aangezien het pas werd verzonden aan verzoeker op 20 februari 2015 (stuk 3). Op 2 maart 2015 werd reeds een negatieve beslissing genomen.

Er werden door verweerster geen recentere inkomstbewijzen opgevraagd. Nochtans rust er op verweerster een onderzoeksplicht naar de inkomstsituatie. Zo bepaalt artikel 42 §1 Vw (eigen onderlijning):

"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in §4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald

overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten last te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Door geen aanvullende stukken op te vragen, en niet aan deugdelijke feitengaring te doen, schendt verweerster haar zorgvuldigheidsplicht.

In die zin oordeelde uw Raad eerder:

“De verwerende partij is onzorgvuldig geweest en had informatie moeten inwinnen over de situatie van de verzoeker in het licht van de toepassing van artikel 42bis, §2, 4° Vw. De zorgvuldigheidsplicht is geschonden want de beslissing steunt niet op deugdelijke feitengaring”

(RvV nr. 69.240, 27 oktober 2011, T.Vreemd. 2012, 142; Eigen onderlijning)

“Verweerder heeft ook niet geduid met betrekking tot welke periode verzoekster het bewijs diende te leveren dat haar echtgenoot actief werk zocht en heeft na te hebben vastgesteld dat de bewijsstukken die werden aangebracht door verzoekster te oud of te recent waren ook niet het initiatief genomen om verzoekster opnieuw te contacteren teneinde haar te vragen om aanvullende bewijsstukken aan te brengen die betrekking hebben op een welbepaalde periode. Gezien de beëindiging van het verblijfsrecht van een vreemdeling een zwaarwichtige beslissing is mag van verweerder nochtans verwacht worden dat hij de nodige inspanningen levert om een volledig beeld te krijgen van de concrete situatie waarin de betrokken vreemdeling zich bevindt.”

(RvV nr. 104 677 van 10 juni 2013; Eigen onderlijning)

“Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij, en haar Belgische partner, dan voorziet artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. Nochtans geeft de verzoekende partij in haar verzoekschrift concrete elementen aan die bij deze concrete behoefteanalyse in rekening hadden kunnen worden genomen.

De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding.

De motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet.”

(RvV nr. 131 985 van 23 oktober 2014; Eigen onderlijning)

Verwerende partij heeft blijkbaar gemeend dat het voorgelegde aanslagbiljet niet voldoende recent was en geen andere inkomsten werden voorgelegd, doch heeft op geen enkele moment het initiatief genomen om de aanvrager uit te nodigen meer informatie voor te leggen.

Dit geldt des te meer omdat de voorgelegde gegevens erop wijzen dat de echtgenoot van verzoeker in feite voldoende inkomsten heeft.

Het middel is gegrond.

Tweede onderdeel: schending van het aangevoerde middel doordat geen onderzoek werd gedaan naar de individuele behoeften van het gezin waarbij verzoeker zich wenste te vervoegen.

De beslissing tot weigering van verblijf wordt gemotiveerd op basis van het ontbreken van recente bewijzen van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Verzoeker vormt een gezin met haar Belgische echtgenoot, dhr. Didier (...).

Artikel 40bis juncto artikel 40ter Vw bepalen dat de Belg waarbij verzoekster zich wil vervoegen, moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen:

Artikel 40bis Vw:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt

gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 40ter Vw:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

-dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen; 3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Artikel 40ter Vw vermeldt welke bestaansmiddelen niet in aanmerking komen, en voor het overige bepaalt de wet enkel als voorwaarde dat er stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen voorhanden zijn, en dat deze voorwaarde geacht wordt voldaan te zijn, indien het inkomen 120% bedraagt van het bedrag bedoeld in artikel 14 §1, 3° Wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Dit bedrag is een referentiebedrag; DVZ dient de aanvraag niet automatisch te verwerpen indien het bedrag niet wordt behaald (zie “Bestaansmiddelen gezinshereniging”, in NJW nr. 249, 2 november 2011).

Indien verweerster zou oordelen dat aan de voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen niet voldoende aangetoond is, bepaalt artikel 42 §1, tweede lid Vw dat zij een analyse moet maken van de behoeften van de aanvragers:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”.

(eigen onderlijning)

De wet stelt uitdrukkelijk dat het onderzoek dient (sic) gevoerd te worden, zodat het als een verplichting moet worden beschouwd. Zo oordeelde ook Uw Raad (RvV nr. 131 985 van 23 oktober 2014; Eigen onderlijning):

“Uit de duidelijke bepaling van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de gemachtigde gehouden is een onderzoek te voeren naar de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij, indien de bestaansmiddelen die zijn bijgebracht niet voldoende zijn aangetoond in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. “

Kortom, artikel 42 §1 Vw. houdt de verplichting in na te gaan op basis van de individuele behoeften van het gezin waarin verzoekster zal terechtkomen, of de vereiste bestaansmiddelen aanwezig zijn om te voorkomen dat verzoekster ten laste zou vallen van de openbare overheden (zie ook L. DENYS, Overzicht van het vreemdelingenrecht, UGA, Kortrijk, 2012, 2016-2017).

Ondanks op grond van de motiveringsplicht moet blijken dat er aan deze behoefteanalyse werd voldaan, heeft verweerster geen informatie opgevraagd, noch werd er enige analyse gemaakt omtrent de behoeften zoals die blijken uit de voorgelegde stukken.

Uw Raad aanvaardde eerder reeds een schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wanneer uit de motivering geen dergelijke individuele behoeftenanalyse blijkt:

“Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker als aanvulling bij zijn aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie een bewijs van ziekte-uitkering van zijn Belgische echtgenote heeft voorgelegd. Bij nazicht van dit document blijkt dat verzoekers echtgenote in oktober 2011 een inkomen genoot van ongeveer 1040 euro. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet een inkomen slechts als stabiel, toereikend en regelmatig kan worden beschouwd indien dit ten minste gelijk is aan honderd twintig procent van het

bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Voor het jaar 2012 bedraagt dit 1047,48 euro per maand. De Raad stelt vast dat de ziekte-uitkering die verzoekers echtgenote in oktober 2011 heeft ontvangen lager is dan honderdtwintig procent van voornoemd bedrag. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat "[u]it de voorgelegde documenten blijkt dat de Belgische echtgenote van betrokkene niet over voldoende inkomsten beschikt, zoals gesteld in artikel 40ter, [tweede lid van de vreemdelingenwet]".

De Raad laat voorts gelden dat een aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch wordt geweigerd indien niet is voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet opgenomen voorwaarde betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient in dergelijk geval te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Verzoeker kan worden gevolgd in zijn stelling dat hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, aangezien nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een behoefteanalyse heeft uitgevoerd.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden. De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet noch een motivering inzake de bestaansmiddelen de referentiepersoon en haar familieleden nodig hebben om in hun eigen behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden".

(RvV 29 maart 2012, nr. 78.310; Eigen onderlijning)

"Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij, en haar Belgische partner, dan voorziet artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. Nochtans geeft de verzoekende partij in haar verzoekschrift concrete elementen aan die bij deze concrete behoefteanalyse in rekening hadden kunnen worden genomen.

De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding.

De motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet."

(RvV nr. 131 985 van 23 oktober 2014)

Huidig middel is dan ook ernstig en gegrond."

2.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekende partij daarin de schending aanvoert van artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG. Verzoekende partij blijft immers volstrekt in gebreke toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing, die overigens geen enkel communautair kenmerk vertoont, de ingeroepen bepaling uit de Burgerschapsrichtlijn zou schenden.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel

vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Uit voornoemde bepaling volgt dat de Belgische onderdaan dient aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

De bewijslast inzake het aantonen van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust op de verzoekende partij.

2.5. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een aanslagbiljet heeft voorgelegd van het inkomstenjaar 2012. Dienaangaande heeft de gemachtigde geoordeeld dat deze gegevens onvoldoende recent zijn. Immers heeft het bestuur op basis van deze gegevens onvoldoende zicht op het huidige netto-inkomen van de Belgische onderdaan.

Verzoekende partij betwist voorgaande niet maar meent dat zij het aanslagbiljet voor het inkomensjaar 2013 nog niet kon voorleggen omdat dit pas overgemaakt werd op 20 februari 2015.

Nog daargelaten de vaststelling evenwel dat de bestreden beslissing pas getroffen werd op 2 maart 2015 zodat de Raad oordeelt dat de verzoekende partij wel degelijk nog tijd had om het aanslagbiljet voor het inkomensjaar 2013 over te maken aan het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissing, dient alleszins vastgesteld dat het geenszins kennelijk onredelijk is dat wanneer het bestuur geconfronteerd wordt met gedateerde gegevens inzake de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, zij oordeelt dat deze gegevens niet volstaan als bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Bovendien slaagt verzoekende partij er met haar betoog evenmin in aan te tonen dat het enige stuk dat zij kan voorleggen ten bewijze van het bestaan van bestaansmiddelen van de referentiepersoon een aanslagbiljet is.

Te dezen dient dan ook vastgesteld dat de voorgelegde elementen niet afdoende zijn om bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet in hoofde van de Belgische onderdaan aan te tonen daar de verwerende partij in casu terecht oordeelde op 2 maart 2015 dat zij geen zicht heeft op het huidige netto-inkomen van de Belgische onderdaan, dat dan ook op onvoldoende wijze blijkt dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige

bestaansmiddelen beschikt. De verwerende partij wijst er overigens op dat het aan de betrokkene toekomt de aanvraag te actualiseren.

Verzoekende partij is het met dit laatste oneens en meent dat het bestuur bijkomende inlichtingen had moeten opvragen. Evenwel wijst de Raad erop dat in zoverre de verzoekende partij in dit kader de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). In casu dient evenwel te worden benadrukt dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling de nodige documenten moet aanbrengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of de verzoekende partij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden waar zij meent dat het bestuur bijkomende inlichtingen had moeten vragen. De rechtspraak waarnaar de verzoekende partij verwijst kan bij lezing hiervan geenszins getransponeerd worden naar onderhavige zaak, los nog van de vaststelling dat in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde geldt.

2.6. Waar de verzoekende partij aanvoert dat de verwerende partij een behoeftenanalyse diende uit te voeren conform artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat de verzoekende partij een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoeftenanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderd-twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende. In casu wordt geoordeeld, en wordt door de verzoekende partij niet ontkracht, zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting, dat niet blijkt dat de referentiepersoon heden over bestaansmiddelen beschikt. Er dient dan ook uit geconcludeerd te worden dat er géén bestaansmiddelen voorliggen in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zodat verwerende partij ook niet de behoeftenanalyse zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient uit te voeren en daaromtrent evenmin dient te motiveren in de bijlage 20 noch de verzoekende partij in dit verband om bijkomende inlichtingen dient te verzoeken (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).

2.7. Verzoekende partij maakt geen schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen aannemelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER